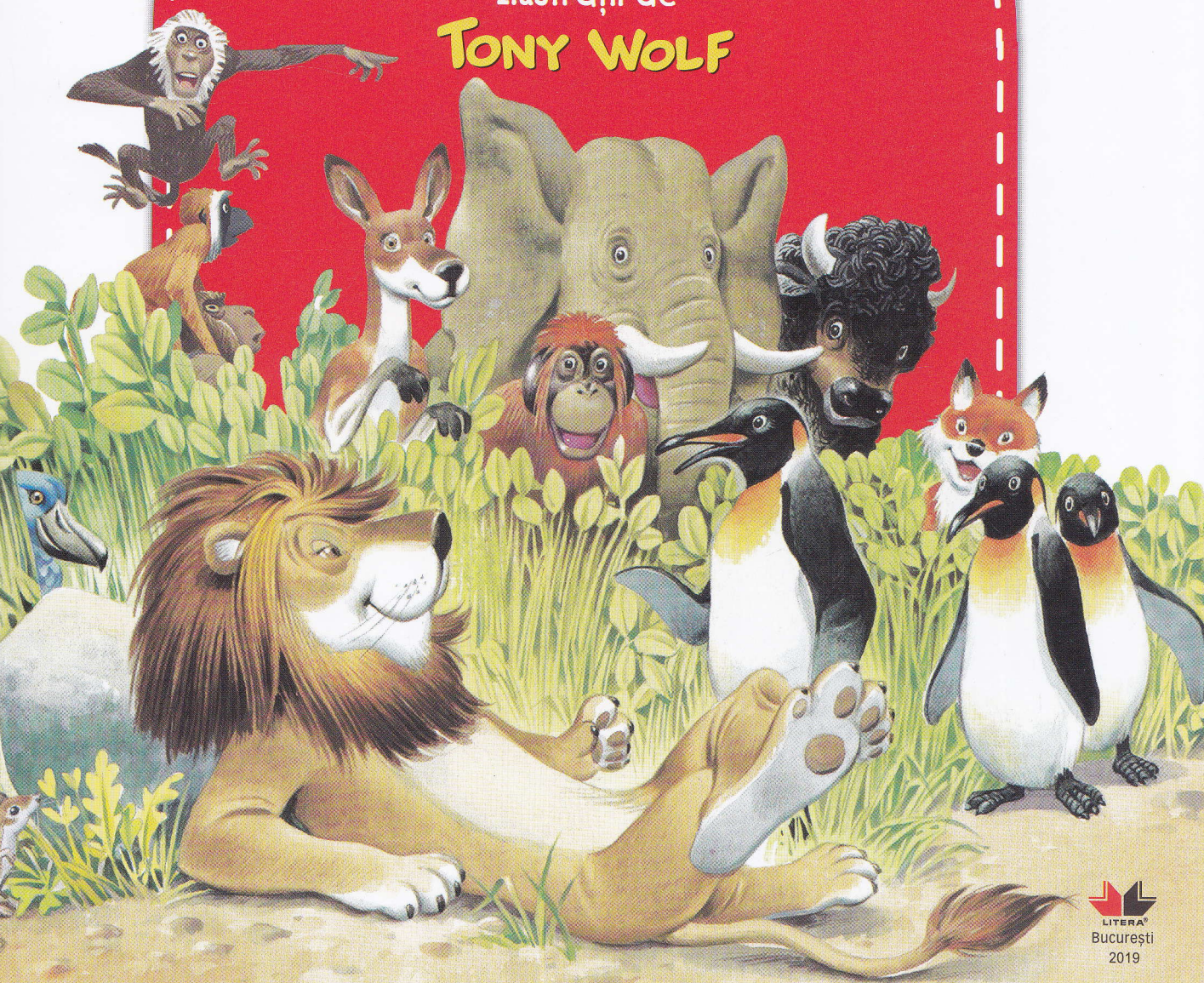

Povești despre animalele lumii

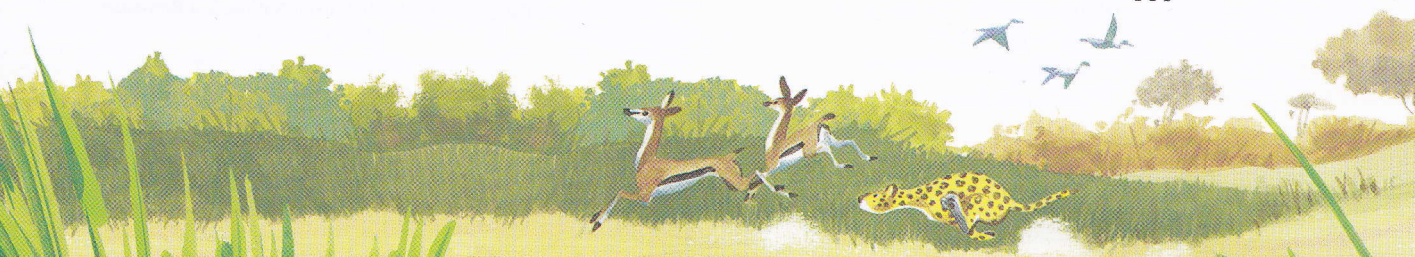
Ilustrații de
TONY WOLF

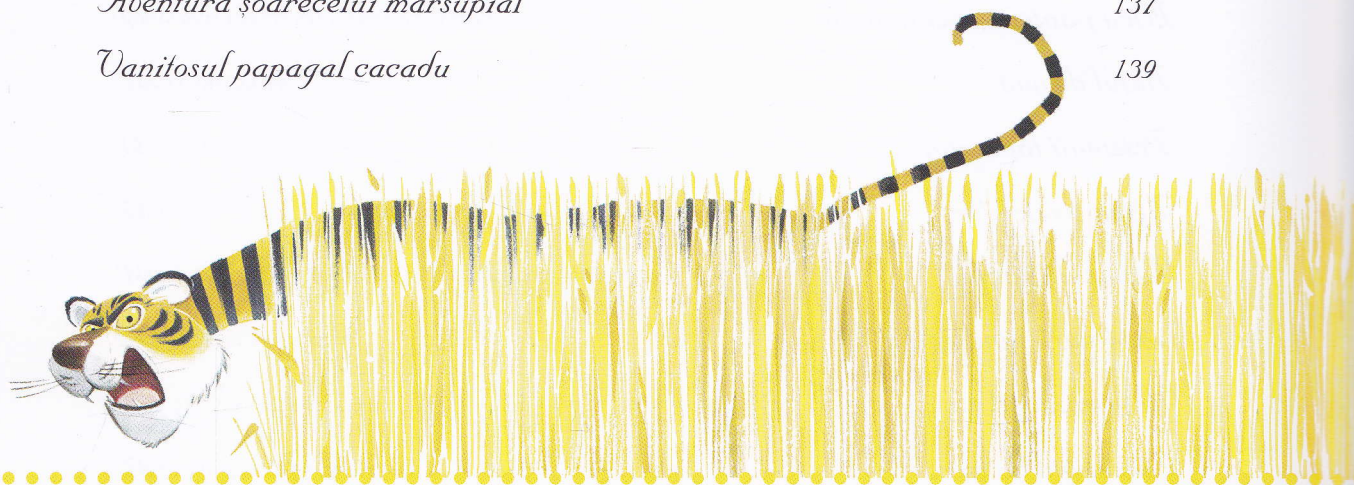
<i>Vadul râului</i>	5
<i>Vânătorul vânat</i>	7
<i>O vizită neașteptată</i>	9
<i>Alungarea hoțului</i>	11
<i>O vizuină pentru iarnă</i>	13
<i>Stăpânii creștelor de munte</i>	15
<i>Gustare cu varză</i>	17
<i>Cum se fură mierea</i>	19
<i>Iepurele care se credea ghinionist</i>	21
<i>Aricii iscusiți</i>	23
<i>Dar chiar era un vis</i>	25
<i>Renii lui Moș Crăciun</i>	27
<i>Puiul de crocodil învață să supraviețuiască</i>	33
<i>Tim, micul leopard</i>	35
<i>Leul și hienele</i>	37
<i>Prânzul girafelor</i>	39
<i>Sperietoarea de gazele</i>	41
<i>Jucăriile rinocerului</i>	43
<i>Iepurele și elefantul</i>	45
<i>Plimbare pe râu</i>	47
<i>Puii de gorilă</i>	49
<i>Sacoșa de cumpărături</i>	51
<i>O rudă ciudată</i>	53

<i>Farsa macacilor</i>	55
<i>Portocalele care dispar</i>	61
<i>Cornul mai lung</i>	63
<i>Prietenul copiilor</i>	65
<i>Bătălia tigrilor</i>	67
<i>Roata păunului</i>	69
<i>Un măr pentru Oranghino</i>	71
<i>Săritura mangusteii</i>	73
<i>Maimuțele cu ochi mari</i>	75
<i>Mica panteră noctambulă</i>	77
<i>Hoțul de ouă</i>	79
<i>Prietenii tapirului</i>	81
<i>Arma sconșilor</i>	83
<i>Castorul zăpăcit</i>	85
<i>Vânătoarea indienilor</i>	87
<i>Un maniac al curățeniei</i>	89
<i>Linxul buclucaș</i>	91
<i>Saura salvatoare</i>	93
<i>Înfrângerea jaguarului</i>	95
<i>La pescuit... cu coada</i>	97
<i>Hoții de ouă</i>	99
<i>Vânătorii de furnici</i>	101
<i>Și pumele se tem</i>	103
<i>Întrecerea ciocurilor mari</i>	105
	107
	109
	111

	117
<i>Cine zboară mai sus</i>	119
<i>Fuga echidnei</i>	121
<i>Ursulețul blănos</i>	123
<i>Trucul curcanului</i>	125
<i>Grădina din pădure</i>	127
<i>Copacul salvator</i>	129
<i>Cangurul prestidigitator</i>	131
<i>Micul intrus</i>	133
<i>Un cioc nemaioăzut</i>	135
<i>Aventura șoarecelui marsupial</i>	137
<i>Vanitosul papagal cacadu</i>	139

Piccoli Racconti di Animali nel Mondo

Copyright © 2014 Giunti Editore S.p.A. Milano-Firenze,
Dami International, o marcă a Giunti Publishing Group
Toate drepturile rezervate

Texte: Pierangela Fiorani
Ilustrații: Tony Wolf

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Povești despre animalele lumii

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană: Geanina Tivda

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOLF, TONY

Povești despre animalele lumii / Tony Wolf;
trad.: Geanina Tivda. – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3714-7
I. Tivda, Geanina (trad.)
821.111(73)-93-34=135.1

Vânătorul vânat

E greu să-ți găsești hrana în pădure! Prăzile nu se lăsau prinse cu ușurință, așa că o vulpe foarte leneșă prefera să postească decât să pornească la vânătoare.

Dar, într-o zi, făcu o descoperire foarte interesantă: își dădu seama că, imediat lângă liziera pădurii, într-o fermă, erau multe găini prostuțe, care se lăsau prinse cu ușurință. Așa că vulpea încercă să intre în coteț. Reuși de minune. Nu-i fu greu apoi să se întoarcă noapte de noapte: de fiecare dată pleca mulțumită de prada vânată. Un scurt fâlfâit de aripi, și găina ajungea imediat în gura vulpii, care mânca pe săturate. Însă stăpânii fermei nu erau deloc bucuroși de dispariția păsărilor, așa că hotărâră să cumpere un câine de pază care să aibă grijă de coteț, căci acesta devenise o țintă prea ușoară. Vulpea habar n-avea ce întorsătură luaseră lucrurile. Și, simțindu-se foarte sigură pe ea, veni liniștită la coteț în plină zi, convinsă că va scăpa și de data asta basma curată.

Dar, de îndată ce găinile începură să se zbată și să dea din aripi înspăimântate, din spatele unui zid se ivi un câine, împreună cu micul lui stăpân, și sări pe vulpea cea hoață.

Ce mai sperietură!

Din fericire, copilul se împiedică în lanțul câinelui, exact la momentul potrivit, și vulpea apucă să fugă, punându-se la adăpost într-un loc sigur, unde nu mai putea fi prinsă nici de câine, nici de micul lui stăpân. Din acea zi, vulpea nu se mai apropie de cotețul găinilor.

o vizită neașteptată

Au un aer amenințător, dar nu există păsări mai afectuoase cu puii lor decât uriașii vulturi regali. Mama poate sta săptămâni întregi fără să mănânce pentru a-și păzi micuții. Dacă cineva se apropie de cuib, ea este gata să facă orice ca să-i apere.

Mama vultur scruta întruna cerul și stâncile din cuibul ei construit din crengi uscate pe vârful cel mai înalt. De acolo putea cuprinde cu privirea întreaga vale. De câte ori nu zburase ea până jos, gata să se arunce asupra unei prăzi bune! Dar, de când se născuseră puii, nu se mai îndepărtase de cuib, și era acum rândul tatălui vultur să meargă la vânătoare. Iată-l deci întorcându-se cu o pradă proaspăt prinsă în gheare. Vulturașii flămânzi piuiau nervoși, căci voiau să mănânce cât mai repede.

– Stați cuminți! spuse mama. Îndată vine masa.

– Mă duc să mai aduc mâncare, zise tatăl. Și, de astă dată, am să mă întorc cu o surpriză!

„Ce-o fi oare?” se gândea mama, împărțind mâncarea celor doi fii. Vulturașii se repeziră asupra prăzii, iar mama se tot întreba care putea fi surpriza, când îl văzu venind pe tatăl vultur. Ei, dar cine era cu el?

Un vulturaș care se făcuse mare.

– Dar ăsta este fiul nostru născut anul trecut! spuse mama vultur. Asta da surpriză!

În acea zi, în cuibul vulturilor fu mare sărbătoare.

Abungarea hoțului

În pădure trăiesc foarte multe vietăți bune și simpatice, dar câteodată se întâmplă să dăm și peste câte una mai nesuferită, care se distrează făcând rău celorlalți. Bursucul, spre exemplu, devine uneori urâcios și, în loc să se mulțumească să mănânce poame din pădure, rădăcini mai moi și melci fără cochilie, dacă găsește vreun cuib de pasăre construit pe ramurile mai joase ale câte unui copac, încearcă mereu să fure ouăle.

Închipuiți-vă ce se întâmplă când cuiburile sunt în iarbă!

De data aceasta, bursucul descoperi un cuib de becațe, păsări mari cât porumbeii, care au însă ciocul lung și-și clocesc ouăle pe pământ.

Mama becață aproape terminase clocitul: un pui deja ieșise din ou, iar ceilalți se pregăteau să se nască. Dar iată că vine bursucul.

Cum ar putea biata mamă să-și salveze ouăle? Becața are ciocul lung, desigur, dar nu suficient de puternic pentru a se angaja într-o luptă.

Singurul lucru pe care-l putea face era să-și salveze măcar puiul ieșit din găoace: așa că pasărea își luă micuțul între gheare și fugi. Dar, tocmai când bursucul se pregătea să sară asupra ouălor... Poc! O lovitură puternică îl năuci. Ce mai era și asta?

– Pleacă de-aici, hoț afurisit!

Erau veverițele din copacul de alături, care asistaseră la scenă și începuseră lupta, aruncând în el cu conuri de pin. Bursucul fu nevoit să fugă. Iar ouăle fură salvate!

Vizuină pentru iarnă

Puiul de marmotă îi duse bunicului o legătură de iarbă aproape mai mare decât el și-l întrebă:

– E de ajuns?

– Prea de-ajuns, răspunse bunicul marmotă, dar acum trebuie s-o întindem la soare ca să se usuce. Nu putem s-o ducem în vizuină așa verde și udă, ar face mucegai.

Ce-i mai plăcea puiului să se zbenguie prin grămezile de iarbă puse la uscat! Zburdase toată vara, dar acum venise vremea să se apuce de treabă: iarna era aproape, și, la căderea brumei, vizuina trebuia să fie bine căptușită, ca să ofere un pat cald și moale marmotelor pe timpul lungii lor hibernări.

– Ce înseamnă hibernare, bunicule? întrebă puiul. Înseamnă c-o să dormim mai multe luni fără să ne trezim? Și cum o să ne hrănim dacă dormim tot timpul?

– N-o să ne hrănim deloc, veni răspunsul bunicului.

– Dar ce-o să fac dacă mi-e foame?

– Nu-ți face griji! Vei dormi atât de adânc, încât n-o să simți foamea. Puiul rămase pe gânduri.

– Eu nu vreau să dorm, protestă el.

– Și eu, când eram mic, spuneam la fel. Dar o să vezi, îți va fi foarte ușor să adormi.

– Și celelalte animale din pădure se vâra și ele să doarmă sub pământ? întrebă puiul de marmotă.

– Nu. Nu toate au norocul să stea la căldurică, asemenea nouă.

Puiul de marmotă continuă să care brațe de iarbă, dar se gândea că hibernarea era o născocire ciudată.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Stăpânii creștelor de munte

Capra neagră își adulmecă puiul abia născut, apoi îl atinse cu botul.

– E o fetiță, îi spuse ea tatălui.

Ciurda de capre se oprise câteva zile în valea însingurată, căci mamei i se apropiase sorocul să nască. Și iată că, după numai câteva ore, puii se țineau deja pe picioarele lor subțiri. Erau cinci care veniseră pe lume: patru băieți și o fetiță.

Apoi, în zilele deja calde ale lunii mai, caprele negre hotărâră că sosise vremea să părăsească zona împădurită și să urce pe crește, împreună cu prietenii lor țapii alpini. Porniră la drum fără grabă, atenți ca nu cumva vreun vultur să le atace puii. Și ajunseră la țapi.

– Ce urâți sunt, mamă! spuse puiul de capră fetiță, care se ținea deoparte.

Ceilalți pui alergau și săreau, gata să lege prietenie cu puii din ciurda țapilor, dar micuței nu-i plăcea să alerge și să sară.

– Să știi că așa înveți să fugi dacă vin vânătorii, îi atraseră atenția părinții.

Dar ea nu voia să audă. Iar de când îi răsăriseră două cornițe, nu făcea decât să se privească în oglinda tuturor lacurilor. Din fericire, ciurda găsi locul ideal unde să se aciueze: un mare parc alpin, unde vânătoarea era interzisă. Așa că frumoasa căpriță neagră putea să defileze cu frumusețea ei în fața tuturor, chiar și a turiștilor, care nu se mai săturau s-o fotografieze.

